DOMSTOLENS DOM
9. april 1987 *

I sag 5/86,

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved ledende juridisk konsulent B. Van der Esch, bistået af L. Gyselen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kongeriget Belgien, ved udenrigsministeren ved direktør i Udenrigsministeriet, Ministeriet for Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde Robert Hoebaer, og med valgt adresse i Luxembourg på Belgiens ambassade, 4, rue des Girondins, résidence Champagne,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det i henhold til EØF-traktaten, ved ikke at efterkomme Kommissionens beslutning af 27. juni 1984 om den belgiske regerings støtte til fordel for en producent af polypropylenfibre og -garn (EFT L 283, s. 42),

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene T. F. O'Higgins og F. Schockweiler, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, K. Bahlmann, R. Joliet og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

* Processprog: Nederlandsk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 26. februar 1987, hvorunder Kommissionen var repræsenteret af R. C. Fischer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og kongeriget Belgien af J. Devadder, assisterende konsulent i Den Juridiske Tjeneste under Udenrigsministeriet samt Ministeriet for Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. februar 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. januar 1986 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, andet afsnit, anlagt sag med påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det i henhold til EØF-traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at have efterkommet Kommissionens beslutning 84/508 af 27. juni 1984 om den belgiske regerings støtte til fordel for en producent af polypropylenfibre og -garn.

2 For en mere detaljeret fremstilling af sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

3 Ved den pågældende beslutning konstaterede Kommissionen, at statens deltagelse med et beløb på 224 mio BFR i kapitalen i et datterselskab, som den største belgiske tekstil- og gulvtæppekoncern havde oprettet til opførelse af et produktionsanlæg for polypropylenfibre og -garn, måtte være en støtte, der er uforenelig med Fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 92 og derfor skulle ophæves. Des-

uden krævede Kommissionen at blive underrettet inden to måneder efter meddelelsen af beslutningen om de foranstaltninger, som Belgien havde truffet for at efterkomme den.

4 Beslutningen blev meddelt ved skrivelse af 6. august 1984 og har ikke været genstand for et annullationssøgsmål.

5 Ved skrivelse af 18. januar 1985 foreslog den belgiske regering at konvertere den støtte, som den havde ydet, til et lån fordelt over fem eller syv år, som virksomheden skulle tilbagebetale, for så vidt indtjeningen i denne periode muliggjorde det. Den 26. februar 1985 afslog Kommissionen skriftligt forslaget. Ved skrivelse af 3. oktober 1985 meddelte den belgiske regering Kommissionen, at den ikke så nogen løsning i sagen, som kunne opfylde de i beslutningen stillede krav. Kommissionen har derfor anlagt denne sag.

6 Den belgiske regering har for Domstolen erkendt, at da beslutningen ikke er blevet anfægtet rettidigt, er den blevet endelig. Den har dog gjort gældende, at det var umuligt for den at efterkomme beslutningen, dels fordi en tilbageførsel af statsstøtten ville være i strid med belgisk rets princip om selskabskapitalens urørlighed som garanti for kreditorernes rettigheder, og dels fordi tilbageførslen desuden ville være materielt umulig under de i dette tilfælde foreliggende omstændigheder, hvis ikke virksomhedens eksistens skulle bringes til ophør.

7 Den belgiske regering har imidlertid i svarskriftet erkendt, at Domstolen i dommen af 15. januar 1986 (Kommissionen mod kongeriget Belgien, 52/84, Sml. s. 89) i mellemtiden har forkastet de samme argumenter, som den har fremført i denne sag. Den har erklæret, at den som følge heraf har indledt forhandlinger med Kommissionen med henblik på at finde en løsning på det opståede problem.

8 Kommissionen har i replikken henvist till et møde af 6. marts 1986 mellem dens og den belgiske regerings repræsentanter, som ikke førte til en tilfredsstillende løsning.

9 I duplikken, registreret på Domstolens Justitskontor den 28. maj 1986, har den belgiske regering erklæret, at det nationale selskab til omstrukturering af Belgiens erhvervssektorer havde fået til opgave at tage de nødvendige skridt for at opnå en tilbagebetaling af støtten. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen om, hvor langt man var kommet med at gennemføre beslutningen, oplyste den belgiske regering ved skrivelse af 17. november 1986, at den myndighed, der var pålagt gennemførelsen, i løbet af forhandlingerne var stødt på visse selskabsretlige problemer, men at man alligevel mente, at der kunne findes en løsning i de følgende måneder.

10 Under retsmødet den 26. februar 1987 erklærede den belgiske regerings repræsentant, at indehaverne af aktiemajoriteten i det pågældende selskab for nylig havde givet deres samtykke til at tilbagekøbe statens andel af selskabskapitalen, som var genstand for Kommissionens beslutning, og at transaktionen skulle godkendes af de belgiske myndigheder.

11 Det bemærkes, at sagen drejer sig om kongeriget Belgiens undladelse af at efterkomme beslutningen inden for de fastsatte frister, og at den pågældende beslutning, som blev meddelt ved skrivelse af 6. august 1984, pålagde den belgiske regering inden to måneder fra meddelelsen af beslutningen at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, som det har truffet for at efterkomme den. Det må derfor konstateres, at beslutningen ikke er blevet gennemført inden for fristerne.

12 Herefter findes der at foreligge et traktatbrud som beskrevet i Kommissionens påstand.

Sagens omkostninger

13 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og pålægges derfor sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Kongeriget Belgien har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det i henhold til EØF-traktaten, ved ikke inden for de fastsatte frister at have efterkommet Kommissionens beslutning 84/508 af 27. juni 1984 om den belgiske regerings støtte til fordel for en producent af polypropylenfibre og -garn.**

2) **Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart O'Higgins Schockweiler Bosco

Koopmans Due Bahlmann Joliet Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. april 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident